

Č. 8614.

Dávka z přírůsku hodnoty nemovitosti: * Dávka z přírůsku hodnoty nemovitosti, předepsaná nabyvateli jakožto ručiteli dle § 13 dávk. prav., nesmí přesahovati dávku, která byla předepsána zciziteli.

Nález ze dne 16. května 1930 č. 7.939.)

V ě c : Šimon a Františka P. v P. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůsku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y : Trhovou smlouvou ze 13. prosince 1920 prodal Zikmund H. Františce P. dům v D. za 9.200 Kč. Plat. rozkazem z 21. dubna 1923 byla zciziteli vyměřena dávka z přírůsku hodnoty nemovitostí na základě zcizovací ceny dle smlouvy per 9.200 Kč částkou 749 Kč 50 h. Záručním plat. rozkazem z 8. září 1927 byla předepsána dávka Františce P. a Šimonu P. na základě zcizovací hodnoty zjištěné soudním odhadem per 27.950 Kč částkou 5.728 Kč 46 h.

Odvolání vytýkající mimo jiné, že podle § 13 dávk. řádu z roku 1920 nesmí dávka z přírůsku hodnoty nemovitostí, předepsaná kupujícímu jako ručiteli převyšovati částku, jež byla předepsána někdejšímu zciziteli, zamítl žal. úřad proto, že se s nabyvatelem provádí při nedobytnosti dávky na zciziteli samostatné vyměřovací řízení.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

Stížnost namítá — — — že dle § 13 dávk. řádu z roku 1920 v případě nedobytnosti dávky u zcizitele nabyvatel za ni sice ručí, toto ručení však že nesmí přesahovati částku předepsanou zciziteli; ježto dávka byla zciziteli předepsána ve výši 749 Kč 50 hal., jest předpis záručního plat. rozkazu částkou 5.728 Kč 46 hal., pokud onen obnos přesahuje, protizákonný.

Paragraf 13 dávk. řádu č. 545/20, stanově, »kdo dávku platí a za ni ručí«, praví, že dávku z přírůsku hodnoty platí zcizitel, že jedině se zcizitelem provádí se vyměřovací řízení a toliko jemu se dávka předpisuje. V třetím odstavci praví pak, že »při nedobytnosti dávky u zcizitele ručí za ni nabyvatel«.

Z této úpravy je patrno, že podle vůle zákona dávková povinnost stihá primérně zcizitele, a že závazek nabyvatele, jež dávkový řád sám označuje jako pouhé »ručení«, je pouze subsidierní, vznikaje teprve, když dávka u zcizitele je nedobytna. Z této subsidierní povahy závazku nabyvatele plyne, že závazek ten nemůže míti větší rozsah nežli primérní závazek zcizitelův. Povinnost nabyvatele není co do předmětu samostatna, nýbrž vztahuje se nanejvýš jen na to, co bylo předmětem dávkové povinnosti zcizitele. Poněvadž dávková povinnost zcizitele formalisuje se plat. rozkazem, nemůže se subsidierní závazek nabyvatele vztahovati na větší částku, nežli která byla plat. rozkazem předepsána zciziteli.

Tomuto výkladu, podávajícímu se již z pojmu závazku ručitelského, svědčí i dikce § 13, který praví, že při nedobytnosti dávky u zcizitele ručí »za ni« t. j. za dávku zciziteli předepsanou, nabyvatel, a dále i ustanovení, že nabyvatel může žádati, aby vyměřovací úřad výši dávky, nad kterou na něm ručení nemůže býti požadováno, nejkratší cestou vyšetřil a jemu oznámil.

Proti tomu nelze uváděti ani okolnost, že se s nabyvatelem provádí nové ukládací řízení. Nutnost, provést s nabyvatelem toto nové řízení, podává se prostě z toho, že ukládací řízení, předcházející vydání plat. rozkazu, provádí se podle pozitivního předpisu dávk. řádu toliko se zcizitelem a výhradně jemu se plat. rozkaz vydává, takže závazek nabyvatelův je formálně ovšem závazkem samostatným, a proto — nežli se mu záručním plat. rozkazem uloží — musí s ním býti provedeno také nové řízení, aby proti předpisu dávky mohl uplatniti všechny svoje námitky a chrániti se tak i proti případným opomenutím zcizitele.

Ježto žalovaný úřad dle uvedeného vycházel z opačného a tedy nesprávného právního názoru, bylo nař. rozhodnutím zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 8615.

Jazykové právo. — Samospráva obecní: Povinnost uložená obci §em 3, odst. 1 jaz. zák., přijímatí podání učiněná v jazyku čsl. a je vyřizovati, platí i v případech, v nichž obec nemá zákonné povinnosti, vydati vyřízení věcné.

(Nález ze dne 17. května 1930 č. 8118.)

Prejudikatura: Boh. A 6120/26.

Věc: Městská obec B. proti ministerstvu vnitra o potvrzení dělnických železničních legitimací.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: K stížnosti ředitelství státních drah v Hradci Králové a k další stížnosti staničního úřadu v B. na postup obecního úřadu v B., který odepřel v několika případech potvrditi dělníkům železniční dělnické průkazky na slevu jízdného sepsané pouze v jazyku státním, poukázala osp v České Lípě výměrem z 31. července 1924 městský úřad v B., aby přijímal, přesně se řídě ustanoveními § 3 zák. č. 122/20, ústní i písemná podání učiněná v jazyku státním, je vyřizoval a tedy i potvrzoval průkazky, vyhotovené pouze ve státním jazyku, není-li proti potvrzování jich zákonných překážek. Zsp v Praze nevyhověla rozhodnutím ze 14. listopadu 1924 odvolání měst. úřadu v B. proti hořejšímu výměru z těchto důvodů: »Nařízením vlády ze 13. května 1921 č. 203 Sb. k provedení zák. z 27. října 1892 č. 187 ř. z. byl vydán nový platný čsl. železniční dopravní řád, jehož § 6 nařizoval sestaviti tarify. V důsledku toho byl vyhlášen železniční osobní tarif díl II., který byl schválen výnosem min. želez. z 15. prosince 1923, čímž jako součást onoho vl. nař. nabyl